

допомога, відкриття дитячих дошкільних установ, фінансова допомога дітям співробітників для продовження освіти, надання вільного дня серед тижня, робота влітку для студентів і аспірантів, допомога та консультування людей до пенсійного віку.

Отже, мотивація персоналу відіграє важливу роль в управлінні підприємством, оскільки кожен працівник має свої потреби й інтереси і хоче, щоб рано чи пізно вони були хоча б в якійсь мірі задоволені.

Однак, в цілому на вітчизняних підприємствах використовують не достатньо ефективні методи мотивації. Так, в системі мотивації праці більшості вітчизняних підприємств відсутня гнучкість та об'єктивна диференціація мотиваційних процесів, що викликає почуття несправедливості, незадоволеності, і суттєво демотивує персонал в процесі виконання своїх функціональних обов'язків.

Таким чином, підвищення ефективності управління посідає чільне місце в загальній системі управління та залежить від багатьох важелів впливу, зокрема від впровадження гнучкої та об'єктивної системи мотивації праці.

Список використаних джерел:

1. Буянова І. А., Рандіна А. М. Мотивація працівників у сучасних умовах господарювання підприємств і організацій: [Електронний ресурс] / Буянова І. А., Рандіна А. М. // 2012. – Режим доступу: <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=16537>.
2. Труш Ю. Л., Гриценко А. О. Мотивація персоналу на підприємствах в сучасних умовах господарювання [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dSPACE.nuft.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/23596/1/2.pdf>.

УДК 336

*Шафранська Т. Ю.,
Черкаський національний університет
імені Богдана Хмельницького*

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ДИФЕРЕНЦІАЦІ ФОРМ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Діяльність будь-якого підприємства реального сектора економіки пов'язана з вкладенням ресурсів в різні види активів, придбання яких необхідно для здійснення основної діяльності. Для збільшення рівня рентабельності підприємство може вкладати тимчасово вільні ресурси і в активи, що не беруть

участь в основній діяльності, але приносять дохід. Тому проблема, пов'язана з вибором найефективніших форм інвестування, є достатньо актуальною в сучасних умовах господарювання, коли більшість підприємств мають мобілізувати наявні ресурси з метою активізації ділової активності і підвищення рівня конкурентоспроможності.

На більшості українських промислових підприємств інвестиційна діяльність обмежується лише задоволенням поточних інвестиційних потреб, що зазвичай визначаються необхідністю заміни активів або їх приросту в зв'язку із змінами обсягу і структури господарської діяльності. Ця особливість економічної поведінки має назву «тимчасова перевага», сутність якої полягає в тому, що при інших рівних умовах можливості майбутнього споживання завжди менш цінні порівняно з поточним споживанням[1]. Відповідно, перед інвестором завжди стоїть альтернатива тимчасової переваги використання капіталу. Для того, щоб інвестор подолав даний стереотип і відмовився від поточного споживання на користь довгострокового інвестування, необхідно, щоб його винагорода у формі інвестиційного доходу була достатньо вагомою.

Підприємство має формувати таку інвестиційну політику, яка дозволяє реалізувати довгострокові цілі економічного розвитку. В межах інвестиційної політики можуть бути виділені основні напрямки інвестиційної діяльності підприємства, що є стратегічними орієнтирами при формуванні інвестиційної стратегії підприємства. Розробка перспективних напрямів інвестиційної діяльності повинна базуватися на вирішенні такого головного завдання, як визначення співвідношення різних форм інвестування на всіх етапах інвестиційного періоду. При цьому необхідно враховувати дію низки об'єктивних чинників, основними серед яких є: функціональна направленість діяльності підприємства, стадія життєвого циклу підприємства, розміри підприємства, характер стратегічних змін операційної діяльності, прогнозовані ставка відсотка на фінансовому ринку та темп інфляції.

Функціональна направленість діяльності підприємства впливає в першу чергу на співвідношення реального і фінансового інвестування. Для підприємств, що займаються виробничою діяльністю, переважною формою інвестування є реальне інвестування - вкладення капіталу у відтворення основних фондів, в інноваційні нематеріальні активи, у приріст запасів товарно-матеріальних цінностей та інші об'єкти інвестування, безпосередньо пов'язані з проведенням операційної діяльності підприємства. На більшості підприємств в сучасних умовах таке інвестування є єдиним видом інвестиційної діяльності. Така тенденція обумовлена певними особливостями реальних інвестицій. По-перше, реальне інвестування знаходиться в тісному взаємозв'язку з операційною діяльністю підприємства. Саме через реальне інвестування вирішуються завдання щодо збільшення обсягів виробництва, і від якості реалізованих інвестиційних проектів залежить подальший потенціал підприємства з точки зору зростання обсягів його операційної діяльності. По-друге, реальні інвестиції забезпечують порівняно високий рівень рентабельності. Здатність їх генерувати більш високу норму прибутку спонукає підприємство до більш високої ділової активності. По-третє, реалізовані реальні інвестиції забезпечують підприємству стійкий грошовий потік, який формується за рахунок амортизаційних відрахувань від основних засобів і нематеріальних активів навіть в ті періоди, коли експлуатація інвестиційних проектів не приносить бажаного прибутку.

Все вищезазначене дозволяє стверджувати, що реальне інвестування є головною формою реалізації стратегії економічного розвитку підприємства. Ця форма інвестування дозволяє підприємству виходити на нові товарні і регіональні ринки, забезпечувати постійне зростання своєї ринкової вартості, а відтак, має бути пріоритетною для промислового підприємства.

Фінансові інвестиції в системі сукупних інвестиційних потреб виробничих підприємств формують портфель інвестиційних потреб другого рівня і здійснюються після того, як будуть задоволені потреби підприємства в реальному інвестуванні[1]. Це пояснюється тим, що всі основні форми фінансових інвестицій мають зовнішнє спрямування інвестованого капіталу, що

виходить за рамки відтворювальних процесів підприємства. Фінансові інвестиції пов'язані, як правило, з короткостроковими вкладеннями тимчасово вільних фінансових ресурсів для отримання додаткового інвестиційного доходу і протиінфляційного захисту або здійснюються з метою встановлення форм впливу на діяльність різних за видами підприємств (особливо підприємств-контрагентів) шляхом вкладення капіталу в їх статутні фонди для забезпечення стабільного формування свого операційного прибутку. Останнє забезпечує: зміцнення стратегічних господарських зв'язків з постачальниками сировини і матеріалів; розширення можливостей збуту продукції; проникнення на нові ринки; розвиток своєї виробничої інфраструктури; різні форми галузевої і товарної диверсифікації підприємства тощо. На даний час така форма інвестування є виправданою за умов наявності у підприємства достатнього обсягу фінансових ресурсів.

Альтернативність стратегічного вибору форм реального і фінансового інвестування на всіх етапах інвестиційного періоду визначається певними соціальними, екологічними, іміджовими та іншими інституційними чинниками. З урахуванням зазначених чинників співвідношення розглянутих вище форм інвестування диференціюється за окремими інтервалами стратегічного періоду.

Список використаних джерел:

1.Бланк І.О. Інвестиційний менеджмент / Бланк І.О., Гуляєва Н. М.: Підручник. – К.: Київ. нац.торг.-екон. ун-т, 2003. – 398 с.